

corp iteach a thog i bho 'n làr, is thog i a h-eallach marbhaidh gu tom mu choinneamh an tighe far am faigheadh a' ghaoth cothrom air. Chuairtich i am poca le fàdan mònadh, bhogaich i le "paraffin" iad, is chur i lasadh riutha. Bha am falaisgear a' dol gu math mus do mhothaich i gun robh e car faisg air an tigh, is gun robh a' ghaoth an iar-dheas ri giùlain na ceothadh leis a steach air uinneagan an tighe. Nuair a thill i chun an tighe bha Bean Iain Bhig a' feitheamh oirre. Shuidh iad ri comhradh, is cha b' fhada gus an cuala iad éigheachd na cloinne a' cluich mu'n fhalaisgear.

Nuair a dh' fhàg Murchadh an saoghal, agus an saoghal esan, cha do chuir a leabaidh casg ach air tuiteam a chlosaich. Lean a thuiteam, agus bhuail earalas uamhasach e gun robh siubhal dian aige chun an t-slochd shìorruidh, gun dòchas, gun ghrund. B' e so a chrìoch is a cheann-uidhe—an dearbh àite bha e an dùil gun seachnadh e bho chual' e an toiseach m'a dheidhinn. Dh' fhiach e ri éigheach, ach bha a theanga an sàs. Dh' fhiach e ri greimeachadh ri ni-eigin talmhaidh, ach cha robh nì ann ris an greimicheadh e, ach ballachan falaamh an dorchadais. Dh' fhiach e ri cuimhneachadh cuin a chaill e a ghréim air fhéin, ach cha robh e 'na chomas cadar-dhealachadh a chur eadar tìm agus sìorruidheachd. Rinn e dicheall éigeannach casg a chur air a thuiteam, ach bha an oidhirp faoin. Bha faicail an t-soisgeulaich a' gaoir troimh a chluasan. Cha bhi dol-as agad bhò lasraichean ifrinn Ach is cinnteach gur h-e aisling a bha so. Chuimhnich e gun do bhuail droch throm-laighe e barrachd air aon uair 'na bheatha agus gun dhùisg e gu faothachadh is sonas. Le uile neart rinn e oidhirp air dùsgadh, ach bha a neart 'ga fhàgail. Las an dorchadas mar a bha na dealanaich 'ga shracadh 'na lasraichean. Chual e nis na deamhnan beaga ri bualadh an sgiathan is ri sgriachail is ri cleasachd timchioll air rìgh-chathair Prionnsa an Dorchadais . . .

Bha sradagan dearga 'ga ruighinn is 'ga bhualadh. Bha e a' fàs ni bu teotha. 'S e 'n fhirinn a bha aig a' mhinistear—cha robh dol as aige. Bhuail fàileadh air a chuinnleanan a chuir gaoireasachadh troimhe—fàileadh dhaoine 'gan ròsdadh. Bha fìò dhe na deamhnan a nis ri sgriachail is ri sgiathalaich m'a cheann. A measg an fharuim oillteil chual e sgriachail chearc—agus dé bha sud? Theab ann fuaim a shracadh as a chéile. Ach dh' aithnich e gur h-e bh' ann clagan biorach an Donais Mhóir fhéin 'ga ghairm gu 'àite-còmhruidh.

Shìos staighre bha Anna is Bean Iain an dlùth chonaltradh. Os an cionn bho àrd sgeilp an teine thàinig sgriach bhiorach mar gum biodh Latha Luain ri briseadh. Leum iad 'nan dithis troigh bho'n làr.

"O Thighearna," ars Anna, 's a h-anail 'na h-uchd. "Cha robh fios agam gun do chuir Domhnull alarm a' ghloc a dhol. . . ."

Aig an aon ám bhris ràn amhgharach os cionn lobhta an tighe. "Mo chreach! Có tha sud?" arsa Bean Iain.

"Chan eil ach Murchadh," fhreagair Anna, "agus tha mi an dòchas gum fuirich e far am bheil e gus an téid teine nan cearc bàs."